

forekrevet, at alle Syge under indtræffende Epidemier kunne fra det Offentlige fordre Bistand af den i Paragrafen omhandlede Besskaffenhed til deres Helbredelse, og at Omkostningerne herved skulle afholdes paa samme Maade som i § 62 er bestemt om de der omhandlede Udgifter.

Overensstemmende med den Ordning, der nu er den gjældende, jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 26de December 1850 (Departementstidende for 1851 Side 1020—21), har man i Paragrafen optaget den Regel, at de Udgifter, som medgaa til mere almindelige Foranstaltninger, der i en Kommune træffes i Anledning af smitsomme Sygdomme, blive affet fra det særegne Tilfælde, som omhandles i Loven af 1ste Mai 1868 §§ 4 og 5 jfr. § 7, saavel paa Landet som i Kjøbstæderne at afholde af vedkommende enkelte Kommune. Den nu bestaaende Ordning med Hensyn til dette Punkt har det ikke været paatænkt at fravige, idet de nysnævnte Udgifter ikke egne sig til at anses som fælles Udgifter for en større Kreds af Kommuner, navnlig fordi deres Størrelse i særdeles Grad beror paa vedkommende kommunale Bestyrelses selvstændige Skjøn, og det ikke lader sig gjøre at fordele disse Udgifter paa en ensartet Maade paa en større Kreds af Kommuner, naar der blandt disse findes, baade Kommuner, der stadig holde Lokaler til det heromhandlede Brug til Raadighed og derved paaføres en aarlig løbende Udgift, og Kommuner, der ikke have noget saadant fast Lokale, men som derfor ogsaa under udbrydende Epidemier ofte ville blive nødsagede til for høi Betaling at tilvejebringe midlertidige Lokaler.

Bestemmelsen om, at Overøvrigheden, naar de af epidemiske Sygdomme Angrebne behandles i særlige Lokaler, skal fastsætte, hvilken Betaling for et Døgn der kan beregnes for de Syges Kur og Pleie, er optagen af Hensigtsmæssighedshensyn for at forebygge de Banffeligheder, der i modsat Fald ville være forbundne med at opgjøre Omkostningerne særligt for saadanne Syge, som maatte blive indlagte i det paagjældende Lokale for andre Kommuners Regning.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Sygdom skal anses som epidemisk eller ikke, har man anset det rettest overalt at henlægge til Overøvrigheden (i Kjøbenhavn Politidirektøren) efter Samraad med Stedets Lægemyndigheder og vedkommende Sundhedskommissioner; den af Overøvrigheden herom trufne Afgjørelse vil saaledes blive det Bestemmende for Anvendelsen af de for Udgifter i Anledning af epidemiske Sygdomme gjældende særegne Regler.

De Hensyn, der have fremkaldt de særegne Regler om Udredelsen af de Omkostninger, der omhandles i §§ 63 og 64, hvortil, naar den paagjældende Syge afgaar ved Døden, og det er derfor naturligt, at det, i Overensstemmelse med hvad der efter den nuværende Ordning er den gjældende Regel, fastsættes, at Omkostningerne ved en saadan Person's Begravelse som enhver anden Fattigforsørgelsesudgift afholdes af hans Forsørgelseskommune. Omkostningerne ved Begravelsen af de nævnte Personer ere derfor i § 66 foreslaaede paalagte Forsørgelseskommunen, hvilket ligeledes er Tilfældet med Hensyn til Afholdelsen af Begravelseromkostningerne, naar en findsvag trængende Person afgaar ved Døden i en af de i § 65 ommeldte Sindsfygeanstalter.

Til Kapitel VII.

Medens der i Regjeringens oprindelige Forslag var optaget en Bestemmelse, som gik ud paa, at naar en Landkommune paa Grund af særegne Forhold var stærkt bebyrdet med Fattigudgifter, skulde den have Ret til at erholde Bistand fra Amtsfattiggassen eller eventuelt Amtsrepartitionssonden, indeholder nærværende Lovforslag ikke nogen saadan almindelig Forskrift. Den Hjælp, hvortil de mindre Kommuner kunne trænge, er derimod væsentligst søgt dem tilføit paa mere indirekte Maade, idet der, jfr. §§ 67 og 68, for at skaffe Fattigbestyrrelserne paa Landet en lettere Adgang til Anbringelse af saadanne Trængende, som rettest bør forørges i Arbejdsanstalter, og af trængende Syge er givet Amtsrådet Bemyndigelse til for Amtsrepartitionssondens